

Drept recunoștință față de acești merituoși înaintași ai noștri, cred că ar fi bine dacă s-ar extinde evocările de la serile muzeistice — cu capacitatea unei săli cu locuri limitate — la evocări cu caracter scriitoricesc și teatral în gazetele de specialitate”.

*Constantin Constantinescu
colecționar
București
str. Tunari 37 A*

*...Și n-are dreptate ?
Dacă ne gândim puțin la pictorii de ieri și de azi (și*

de mâine), a căror artă, pusă în serviciul spectacolului, se alege, adeseori, numai cu o mențiune (maximum două...) în cronică, la coadă de actori ; dacă ne gândim la talentul (ba chiar geniul) salvat de la parcă firească pierire de către un fanatic iubitor de decoruri, dacă ne gândim că, prețuind și încurajând salvarea, păstrarea, colecționarea, deci, a desenelelor pentru costum, care sînt alit de des adevărate acuarele, s-ar putea înjgheba pretutindeni uimitoare „muzee de plastică teatrală”, cu valabilitate în ordinea este-

ticului : dacă ne gândim la cumplitul destin al afişelor sau programelor de teatru, care dispar (viața !) pînă și din dulapurile dramaturgilor, regizorilor sau actorilor în cauză (mă știu ! îi știu !), și care, cînd totul pare iremediabil pierdut, apar prin strădanie de Constantin Constantinescu grijuliu, cînd mă gîndesc la toate acestea și la altele, îmi dau seama, nu fără anume remușcări, că, așa cum cîntit zice corespondentul meu, colecționarii aceștia merită „evocarea” de cuviință. Ba chiar invocarea.

ANTRACT

IOSIF NAGHIU

Piesă îndrăzneță

— Despre ce este vorba în noua ta piesă, pe care vrei s-o propui secretariatului nostru literar ?

— Despre nimic.

— Nu ți se pare cam temerar ?... Cam îndrăzneț ?

— Ba da. Tocmai de aceea am proiectat să o scriu în patru sau cinci acte, care vor da spectacolului o durată de cel puțin patru ore.

— Și publicul ?... Crezi că va rezista ?... Că nu va face scandal ?...

— Bine. Atunci, am s-o reduc la trei acte, dar cu condiția ca piesa să fie interpretată de actorii unii și unii. Dinică, Moraru, Caragi-

u... Și cum gîndești nimicul ăsta în piesă ?

— Simplu. Fără conflict, fără dramă, fără satiră.

— Și cu ce le înlocuiești ?...

— Cu taclele... Cîte o cafea... Din cînd în cînd, cîte o bere. Mă gîndesc dacă n-ar fi bine să introduc pe scenă, printre alte elemente de decor, și un televizor, ca să aibă actorii la ce se uita. Ar fi un prilej minunat, pe care ei, dealtfel, îl cam pierd, din cauza spectacolelor în care joacă seară de seară. Nu crezi ?...

— Bine... Dar, în ultimă instanță, care ar fi ideea piesei tale ?

— Idee... Ce cuvînt pretențios !... Dar, hai, să-ți fac pe plac. Ideea ar fi a comunicării directe între spectatori și actori.

— Fără spectacol ?... Fără tramă ?... Doar pentru că stau față în față ?...

— Să nu ne amăgim... Crezi că publicul vine pentru autor ?... Crezi că antologica partidă de cărți din Lungul drum... al Municipality-ului place pentru că este partidă dintre bătrînul și tînărul Tyrone, sau pentru că este interpretată de Caragi-u și de Pittiș ?

— Bine, bine, dar tu singur spui : era și o partidă de cărți la mijloc.

— M-ai convins. Voi include în piesa mea și o partidă de cărți.

— Nu... nu... Mai bine fără partidă de cărți. Să nu se simtă influența lui O'Neill. Deci, după cum spuneai, se ridică cortina și actorii și spectatorii stau față în față, fără să-și spună nimic.

— Actorii, în nici un caz. La asta țin morții. Altfel, dau piesa la concurență.

— Două sute de pagini albe în patru acte !... Și cu cît vrei să ți le plătim ?

— Maximum.